

Janez
Strehovec

1.

Kako lepo bi bilo, ko bi sploh ne bilo tako.
Boliyo smeri in simboli in žalost ždi v enačajih.

Kako lepo bi bilo, ko bi ne bilo tega mesta,
teh besed in zvončkljanj . . .
Vsi bi lahko samo bežali, se na lučkah zraka prekopicovali,
pred tli in rekami v slutnji zaostali.

Predpostavljam, da je pri vas vse narobe.
Živite v napačnih prostorih, zanimate se za filozofijo drugih.
Menim, da so napačne vse govorice.
Vsak se zakoplje v čvrstem, oledeni v neustreznem, pretesnem.

Predpostavljam, da je pri vas vse narobe.
Stoti poskus je spodletel, že znano se s starim popravlja!

Trpeči elementi izgubljeni, kako ste daljni mi,
saj srečne zdaj le ljubim, sam ubog in krhek sem,
lomljiv v togoti svetne zarotitve.
Esenca zla izganja me iz doma.

Vse, kar imam, prodaja se, odvzema.
 Predaleč sebi uiti sem pozabil.
 A borni se besedi zla smejim še vedno,
 komaj kaj večja je od ubožnega podpičja.

Umnik postavni Hegla vrti.
 Trud je ta svet, saj slabšega ni.
 Greh je tolažba, v muki lepota.
 V bistrojih ni uma, a pijača bo naša.

Prekrasna Tinca se s smehom rodi.
 Svet je plesoč, pa se še sama vrti.
 Glej Kosobrina, glej vse te pane!
 Le kdaj jo upeha ljubezen Ljubljane?

Življenje, oj skiroji, kako vse smešno je, za zmerom zaigrano!
 A vse je blizu, kot v izložbi, ozaljšano z naravo,
 ki skrivno daje in odvzema sebi,
 da več bi vrnil ji, ko ji pritrdiš, rečeš: pridem!
 Nebo in sonce hranita vse trave.
 Rumena in modra toneta v zeleno.
 Z narciso belo se nas spomni zvezda.
 In daljni mars natrosi make, rododendron.
 Željeno daljno bližje je, kot meniš.
 Povsod lahko doma si, orješ sanje.
 Saj še žarelo bo, vihar kasnil, odpuščal s točo.

2.

Življenje, oj skiroji, kako vse smešno je, morda že zaigrano.
 Na Brionih rasejo kamioni, sem govoril v vrtcu, polž še.
 S Cipro klical še takrat sem jaz očeta.
 In upal sem v splet milejših elementov,
 ki naj olajšajo mi pot v nesmrtnost.
 O čas brez smrti, radost vseh bolehnih,
 visečih kje pri pisani vrtavki,
 ki bit se imenuje in kaznuje,
 izmika tistemu se, ki jo najbolj rabi.
 Tišina korigira naj moj glas hripavi!
 In Emas, žena tužna, z Blažko mlado,
 kje Rudolf tvoj je, vinski stric moj bližnji?

Bržolo prvič sem pri vas okusil,
 in ženske dobre videl, v sanjah njihovih vedril, se hranil.
 Čevljarju rekel sem: Si ti tist' šuštar, ki po listju plezaš?
 O, da pozabil bi te rdečelaska,
 ki si me prvič z imenom novim pogostila,
 da sem lagal si v neskončnost srečno,
 a Barutanka me je preslepila,
 da se razšla sva v jezi hrepenenja
 in se rešila smrti iz ljubezni.

Če prav razmislim, lepa je dežela:
 Čebele, čebelarji, trni, hoje.
 In kakšna gora, trikrat razbita s strelo,
 s kaznijo iz sanje lomljenja kalcita,
 ki vodi le odpušča, spravlja jo pod sebe,
 da moreš potoniti dol k magmi,
 ki laže se, sovraži ta ostanek padca zvezde.

Prekrasni svet modrosti zgoraj se odpira.
 Tu je graditi kaj, tu moraš zagrabit,
 usvojiti zalo sinjo ptico, režeč strmeti v meduzo.
 Saj duh je silen, pravi topol, vedno v družbi.

Življenje, oj razkošje, rododendron iz darov, ki pnejo se v fontano.
 In vodopadi misli le hladijo,
 da ves si zbran, polepšan kje v travi,
 ko padeš v drago, majceno punčaro.

3.

Življenje, oj skiroji, kako vse smešno je, a nikdar zaigrano,
 za tistega, ki zna kopati in hiteti daleč,
 saj še v Emoni, vsej zatohli, polni piva,
 nekje so njena skrivna majhna vrata,
 da smeš hiteti dol v hodnike mesta zla
 in daleč ven iz njega v dvorane silne,
 kjer deklica živi oranžna, ne ve za dneve...
 Le s snegom se igra, snežaka si postavlja,
 da snežinka zvezdo svojo izgubi, utone v kepi.
 In kepaš se s punčaro v vodnem času,
 ponavljaš vse najlepše, slutnje časa,
 smeš vlti si še enkrat svojo zgodnjo željo.

Rešitve blagodejne, kako naj rešim se sramote svoje?
 Vseh dni zaman, vseh del, obešenih na vidnem?
 A vse bilo bi res lahko drugače.
 Potovanja daljna bi me odrešila.
 Poštena ženska čvrsto me vodila.
 In kak učitelj pravo pot mi kazal.
 Pa je žarelo še pred malo leti,
 ko sem pozabljal še na krute padce svoje
 in skrival se v opoju svojih prvih pesmi.
 Božanstva daljna, čudna znamenja, števil skrivnosti!
 Pa saj sem bral in kot otrok že čutil pot prihodnjo,
 a se smejal in sanjal več kot vsi ostali skupaj...
 Kako slaboten sem, le streljal bi, ne davil!

A ne obstal bi jaz brez vere svoje,
 ki v strtem angelu je, vedno se smejočem,
 ki me počakal bo po zadnji hudi uri,
 in vprašal me po želji zadnje volje.
 Poslal prikazen bom nazaj nad dela svoja.
 Na vse poti in vozle, obskrunjene z dotiki mene.
 In briše naj in črta ta prikazen!
 In ruši naj in meče prst na sence,
 na vse spomine, ure, nepravlega obilje.

Opoj vseh oblasti, organi vseh notrinskosti uprav trenutnega človeka!
 Kako ponosen element je človek, ki človeku meri željo,
 določa pitje, žretje, programira opravila!
 Kako ga skrivno ljubi kakšna nimfomanka,
 ga v sanjah riše, se podpiše stokrat z njegovim vzdevkom in
 imenom.

Kako res lep je helikopter, bel in sinji,
 ki vzleta kot čebela, trepeče kot škrjanček kje na sončni točki...
 Kaj vse zamudil sem, ker nisem policaj-letalec?
 Da sploh ne govorim o avionu, ki hitrejši je od zvoka,
 hrupa futuristov.
 Na orle mislim, mige in fantome,
 kako čarobno se je izstreliti med oblaki
 in padati med praprot svoje drage,
 zapleten v srobot čakati odrešitve.
 Kaj vse zamudil sem, nesrečnež, skromni človek,
 enodnevni element, prvak v vsem nepravem.

In vse te zale Vietnamke, kampučijske device . . .
Kako duha bi mojega plemenitila Kitajka,
da skrivno zvezo bi spoznal med eidosom in luno,
med sanjo strto in lediščem jutra mnogih!

Tako pa vse je, kot bi ždel v retorti,
ki praži staro le, pobarvano na novo.
Oj ozkost, suhoparnost, ukopanost, parkinsonizmi danes!
Kako zamudniku se roga čvrsto novo,
ki ne boji se kazni, želje in besede,
še smrt dovoljeno ni več imenovati.

Življenje, oj skiroji, kako vse smešno je, a nikdar zaigrano!
Saj še igra se, kuje in razcveta,
veselje daje, s sanjami zaustavlja,
da smeš si najti svoja mala vrata,
snežinkam vzeti zvezde, še iskati . . .
Hiteti k tistemu, kar že ni več mogoče.